

ELENA CONRAD

Het
eiland
feest

Vertaling Jeannet Dekker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Das Strandfliederglück*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobestock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2001 3
ISBN 978 94 027 7657 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

De wind was aangetrokken, maar tussen de huizen werd je nog beschermd tegen de doordringende kou. Maike had haar handen diep in de zakken van haar winddichte, petrolkleurige anorak gestoken. Aan haar voeten droeg ze robuuste wandelschoenen. Ze dacht aan het Zeelavendelhuis vol kerstversiering en verheugde zich op het ontbijt met haar moeder en haar dochter Tessa, die gisteren met de laatste veerboot was aangekomen. Tessa had vast veel te vertellen.

Vandaag, op de dag voor kerst, was de winkel bij wijze van uitzondering tussen negen en twaalf uur open, en daarna namen ze twee weken kerstvakantie. Die tijd om bij te komen konden ze goed gebruiken, voor zover dat lukte. Ja, er waren minder klanten, maar er lag altijd wel administratie die moest worden gedaan, zoals inkoop- en bestellijsten nalopen, nieuwe klanten aanschrijven, en niet te vergeten de belasting regelen. De meeste klusjes deden ze tussendoor, tijdens de openingstijden van de winkel. Wanneer Famke in haar pottenbakkersatelier zat, om ervoor te zorgen dat er altijd voldoende aardewerk was om in de winkel te verkopen, wisselden Maike en Jarik elkaar achter de toonbank af.

Het was fijn om met Jarik samen te werken en bij hem te wonen, veel fijner dan ze zich ooit had kunnen voorstellen. Hij was voortdurend in haar gedachten, en 's avonds zaten ze graag samen op de bank en dan vertelden ze elkaar over hun dag en bespraken ze belangrijke zaken. Sinds de herfst waren ze de gelukkige bezitters van een tegelkachel. Maike vond het heerlijk om na een strandwandeling knus met een kop thee bij de kachel te kruipen en met Jarik te knuffelen. Famke had op een dag voorgesteld om tegels voor kachels te gaan vervaardigen, een lucratieve bron van inkomsten. Jarik was er meteen een voorstander van geweest. Hij had een kachelbouwer gezocht en een groot deel van de inbouw zelf gedaan. Hij ondersteunde al haar projecten.

Het was een groot verschil met hoe zij en Florian, haar ex-man, tegen het einde van hun huwelijk langs elkaar heen hadden geleefd. Ze had amper nog geweten wat hij deed en hij had geen belangstelling gehad voor wat haar bezighield. Ze hadden het blijkbaar geen van beiden erg gevonden dat ze elkaar niets meer te zeggen hadden. Het had haar niet meer geïnteresseerd, en dat was raar geweest, omdat ze immers ooit haar leven met die man had willen delen en ze samen met hun dochter een gezin hadden gevormd.

Jarik is anders.

Ze zag hem voor zich: zijn bruine haar waarmee de wind speelde en dat in de loop van de zomer iets lichter was geworden, zijn stralende donkere ogen, zijn lachrimpeltjes...

Nu woonde ze dus hier, op dit kleine eiland dat ze sinds een halfjaar haar thuis mocht noemen. Het was net achttien vierkante kilometer groot en lag op nog geen zes kilometer van het

vasteland, waarmee het verbonden was door een veerdienst naar Neuharlingersiel. Op de brandweer en hulpdiensten na was het eiland autovrij. Dit was het nieuwe middelpunt van haar leven: Spiekeroog, het eiland dat meer dan vijfduizend jaar geleden was ontstaan uit door de wind aangevoerde zandbanken. Tijdens een van de wandelingen waarop zij en Famke elkaar eindelijk beter hadden leren kennen, had de jonge vrouw, die hier geboren en getogen was, haar verteld dat de Oost-Friese eilanden als gevolg van de stroming van het getij en de overheersende westenwind langzaam van het noordwesten naar het zuidoosten verschoven. Dat vond Maike fascinerend, het idee dat een eiland kon bewegen, weliswaar heel langzaam, maar toch... Bij een paar van de eilanden had het ertoe geleid dat de dorpen, die ooit midden op het eiland hadden gelegen, zich nu aan de westelijke rand bevonden.

Dat gold niet voor het dorp Spiekeroog. Dat lag aan de zuidzijde van de eiland, de kant die uitkeek op het vasteland. In het oude plaatsje hoefde in de afgelopen eeuwen niets te worden verplaatst en het was ook niet uitgebreid of gemoderniseerd. Hier stonden geen flatgebouwen of hotelcomplexen. De honderden jaren oude, typisch Oost-Friese huisjes gaven de historische dorpskern met zijn smalle straatjes en oude bomen een erg idyllische aanblik. Het oudste huis van het eiland, heel toepasselijk het Alte Inselhaus genoemd, stond aan de Süderloog 4 en stamde uit het jaar 1705. Het had, net als veel andere oude huizen op het eiland, een zogenaamd drijfdak, dat tijdens een stormvloed als een soort reddingsvlot voor de bewoners kon dienen. Maike kon zich dat maar moeilijk voorstellen. Het Alte Inselhaus was tegenwoordig een café-restaurant. Ook de oudste kerk van de Oost-Friese ei-

landen stond op Spiekeroog. Die stamde uit 1696 en stond tussen de Noorderloog en de Süderloog, de twee oudste straten van het eiland. De kerk bezat een kansel in de stijl van de renaissance, schilderijen van de apostelen en een piëta, die volgens de verhalen afkomstig was van een schip van de Spaanse Armada dat in 1588 bij Spiekeroog aan de grond was gelopen. Maar Maike vond dat je op indrukwekkende plekken zelf ankerpunten moest aanbrengen die een bepaalde betekenis voor je hadden.

Tussen de stranden in het noorden en westen van het eiland en het dorp lagen de uitgestrekte duinen, waar ze graag op de opengestelde paden rondzwierf. Op het eiland had men de bescherming van de flora en fauna hoog in het vaandel staan, maar er waren meer dan genoeg mogelijkheden om rond te wandelen zonder dat je dieren stoorde of grassen vertrapte.

Ze hield van de natuur en kreeg maar geen genoeg van de wind, die de muizenissen uit haar hoofd blies, en ook niet van de kolkende golven die stuksloegen op het strand, of van de rust die op de paadjes in de duinen te vinden was. Meestal nam ze haar camera mee, zodat ze kon fotograferen wat ze niet wilde vergeten. Een eerste fotoalbum had ze al vol, en er zouden er zeker meerdere volgen. Er waren gewoon zoveel onderwerpen, en bovendien kon ze tijdens haar wandelingen de veranderingen in de seizoenen volgen en vastleggen.

Vanmorgen was het zo mistig dat de zee bijna niet te zien was. Gek genoeg had ze het zich vroeger niet kunnen voorstellen, maar het was fascinerend om getuige te zijn van al die veranderingen. Ze had bijvoorbeeld nooit geweten dat de zee zoveel verschillende kleuren kon hebben. Die varieerden van donkerblauw tot lichtgrijs, maar soms zag het water er ook groen of

zelfs geel uit, en altijd zo krachtig dat je er alleen maar van onder de indruk kon zijn. Ook daarom had ze zich voorgenomen om bijna elke dag op een vaste plek op het strand een foto te maken. Het was een goed project, dat had Famke ook gezegd, en dat gaf een fijn gevoel. Maike had zichzelf nooit als een creatieveling beschouwd, maar misschien klopte dat helemaal niet.

Inmiddels had ze haar eerste herfst achter de rug. In het begin van haar tijd op het eiland had Famke haar af en toe onderzoekend aangekeken. 'En? Heb je al last van eilandkolder? In de herfst en de winter is het leven hier zwaarder dan in de zomer...'

Maike had moeten lachen. 'Nee, het gaat prima. Ik geniet van de veranderingen in de natuur.'

En dat was ook zo. Ook al was dit jaargetijde op het eiland beslist guurder dan op het vasteland. Het waaide vaak hard, er werden veel waarschuwingen voor storm afgegeven. Toch genoot ze van haar wandelingen. Ze kon zich niet herinneren dat dat eerder in haar leven het geval was geweest. Alleen tijdens haar examentijd was ze vaak naar buiten gegaan, en toen Tessa nog klein was geweest, maar op een bepaald moment niet meer. Ze vond het heerlijk om haar kraag op te zetten, haar sjaal voor haar mond en neus te doen, stevige schoenen aan te trekken en erop los te stappen! Soms kon ze tegen de wind aan leunen en soms kostte het haar al haar kracht om een klein beetje vooruit te komen. Af en toe kwam ze andere wandelaars tegen, van wie sommige inmiddels een vertrouwd gezicht waren geworden. Ze vond het fijn om de kracht van de natuur te ervaren, waaraan op Spiekeroog bijna niet te ontkomen was. Ze vond het net zo fijn om zich thuis te kunnen terugtrekken en te horen dat de wind om het huis gierde en onophoudelijk aan de luiken rukte.

Met Jarik ging ze graag naar haar lievelingsstrand aan de oostkant van het eiland, om te zien dat het water tegen het strand beukte en stukje bij beetje het land veroverde. In de herfst en de winter kwamen er andere gasten, en het waren er ook minder. De wandelpaadjes door de duinen en het eindeloze strand vol fijn zand had ze dan vaak voor zich alleen. Ja, het was in het koudere jaargetijde erg rustig op Spiekeroog, maar dat was op een heel bijzondere manier ook wel weer heel erg fijn.

De anderen hadden nog liggen slapen toen ze vanmorgen stilletjes het huis had verlaten. Het was nog zo donker geweest dat ze voor het eerste stukje een zaklantaarn had moeten meebrengen. Er had rijp op de duinen gelegen, hier en daar waren er op het strand patroontjes van ijs te zien. Ze hield van het geluid dat ze bij elke stap maakte. Ze vond het fijn dat ze zich voor de koude wind in haar capuchon kon terugtrekken en dat de kou in haar wangen beet en ze rozig maakte. Op weg naar de Ostplate was het steeds lichter en lichter geworden.

Vlak voor zonsopgang schoot er een vallende ster langs de hemel. Ze bleef even staan. Het nachtelijke grijs van de hemel kleurde roze, daarna roze met goud. Een stel hardlopers kwam haar tegemoet. Kort daarop ook een vrouw op de fiets, die waarschijnlijk van de kliniek voor moeder en kind kwam. Maike sloeg het smalle weggetje in dat naar haar lievelingsstrand voerde, keek een tijdje naar de dansende golven met hun schuimkoppen, het lichtgrijze water en de meeuwen. Ze kwam hier vaak en ontdekte toch elke keer iets nieuws. De golfslag was vanmorgen iets hoger dan anders. Ze zag alleen een hond en zijn baasje, verder kwam ze geen mens tegen.

Langzaam liep ze terug in de richting van het dorp. Een paar

winkels waren gedurende de winter gesloten. Sommige waren alleen op vrijdag en zaterdag open, voor de weekendgasten, of de uitbaters hingen een bordje voor het raam met hun telefoonnummer en de tekst: BELT U ONS ALS U IN ONZE ETALAGE IETS MOOIS HEBT ZIEN LIGGEN?

Ook de restaurants waren grotendeels gesloten; alleen in het weekend waren er een paar open. Er waren wel nog supermarkten, bakkers en een delicatessenwinkel geopend, en Maike had weer plezier gekregen in koken en bakken. Het was op een bepaalde manier meditatief om groenten te snijden of deeg te kneden. Ze zocht graag naar nieuwe recepten op internet, las de kookboeken die ze bij de verhuizing had meegebracht en die ze in haar oude leven veel te weinig had gebruikt. Ze waagde zich aan rollades, rosbief en dergelijke gerechten. Kortgeleden had ze zelfs moussaka gemaakt, een gerecht dat ze ooit tijdens een vakantie op Kreta had gegeten. Florian en zij hadden toen veel excursies gemaakt, en 's avonds hadden ze met cocktails bij het zwembad gezeten. Tijdens die vakantie had Florian een helikoptervlucht gemaakt, dat was natuurlijk super geweest. Maike had die dag last van haar maag gehad en kon tot haar grote spijt niet mee. Nu was ze blij dat dat niet langer haar leven was. Op het eiland had ze alles wat ze nodig had. Ze verveelde zich niet, haar creativiteit kende geen grenzen.

Onwillekeurig moest ze aan de afgelopen zomer denken, toen ze eerst had gehoord dat de tante van haar ex-man Florian was overleden en vervolgens had vernomen dat ze tante Hildes onroerend goed op Spiekeroog had geërfd: het woonhuis en het Zeelavendelhuis. Eenmaal op het eiland had ze Jarik en Famke leren kennen, die met de hulp van Hilde in het voorhuis een

klein winkeltje waren begonnen. Famke was niet bepaald blij met haar komst geweest en had zich erg terughoudend opgesteld, terwijl het met Jarik meteen... Ja, dat was zoiets als liefde op het eerste gezicht geweest, hoewel ze zich had afgevraagd of dat op haar leeftijd nog mogelijk was. Ze was immers al begin veertig. Inmiddels waren ze één grote familie geworden: Jarik, zijn zoon Nils, haar dochter Tessa, die de komende zomer ook op Spiekeroog kwam wonen, en Famke. Tessa wilde pottenbakster worden en ging bij Famke in de leer. Ja, voor hen allemaal waren er afgelopen zomer nieuwe deuren opengegaan.

In het begin was Maike bang geweest dat ze op dit eiland, waar ze tot nog toe alleen maar een paar weken vakantie had gevierd, niet genoeg te doen zou hebben. De rustige weken op Spiekeroog waren haar altijd goed bevallen, maar ze was een heel ander, druk leven gewend, met een stressvolle baan en de zorg voor haar dochter, die grotendeels op haar neerkwam. En er was zoveel te regelen geweest, zoals het gedoe met het testament. Florian had alles heel juridisch willen aanpakken, omdat hij het gevoel had dat hij van zijn erfenis was beroofd. Daarnaast waren er nog de onzekerheden over haar nieuwe relatie en alle grote veranderingen in haar leven die daarmee samenhingen. Ze had eigenlijk alleen haar vakantie op Spiekeroog willen doorbrengen, maar al heel snel was haar duidelijk geworden dat ze wilde blijven, voor altijd, en ze had haar leven in Frankfurt vaarwel gezegd. Tessa moest het schooljaar nog afmaken en daarom woonde ze zolang bij haar oma.

De nacht voor de verhuizing had ze slecht geslapen en was ze telkens weer wakker geschrokken. Die ochtend was ze later vertrokken dan ze van plan was geweest. Dat had haar een teken

geleken, maar was dat het ook? Nee, beslist niet... In feite waren het de vertrouwde dingen die ze had gevreesd te verliezen, de dagelijkse sleur die haar al heel lang niets meer zei, maar die haar toch houvast had geboden.

Maike moest onwillekeurig gniffelen bij die herinneringen. Had ze zich tot nog toe op Spiekeroog verveeld? Natuurlijk niet. Op de eerste verdieping van het Zeelavendelhuis lagen twee vakantieappartementen die werden verhuurd en dus moesten worden onderhouden. Ze hadden het allemaal heel erg druk gehad, en bovendien had ze aan haar nieuwe leven moeten wennen. Het was fijn, maar het was niet eenvoudig geweest.

Ze had een nieuwe routine moeten vinden. Eén keer per week, meestal op vrijdag, pakte ze de veerboot naar het vasteland om voor een bedrijf daar de administratie te doen. Af en toe, als er veel te doen was, ging ze ook op donderdag. Verder werkte ze thuis. Regelmatig nam ze op vrijdag de zoon van Jarik mee naar het eiland, als hij het weekend bij zijn vader doorbracht. In de vakantie was Nils bij hen, en als hij wilde, zochten hij en Jarik elkaar ook doordeweeks op. Nils woonde niet ver van de aanlegsteiger van de veerboot bij zijn moeder op het vasteland en hij kon daarom af en toe een middagje naar Spiekeroog komen. Dat zou nog gemakkelijker gaan als over een tijdje de dienstregeling zou worden aangepast, zodat die niet langer afhankelijk zou zijn van het getij. Jarik en Jette, de moeder van Nils, regelden alles rondom hun zoon altijd erg ontspannen, hoewel Maike er zeker van was dat het niet altijd gemakkelijk kon zijn. Nils had autisme en kon daardoor moeilijk met veranderingen omgaan, maar gelukkig leidde dat maar zelden tot problemen.

Met Jette had ze tot nu toe weinig te maken gehad, maar daar

zou in de toekomst beslist verandering in komen. Een nieuwe relatie kwam altijd met bagage van beide partners, waaraan alle partijen moesten wennen. Ze zou Jarik helpen en er voor Nils zijn als hij haar nodig had, net zoals Jarik er voor haar en Tessa was. In de herfstvakantie had Jette Jarik aan haar nieuwe vriend voorgesteld. Ze kenden elkaar nog van school en waren elkaar aan het einde van de zomervakantie bij een bijscholing tegengekomen. Maike had graag bij die kennismaking willen zijn, maar juist die dag was ze in het Zeelavendelhuis hard nodig geweest, omdat Famke aan een nieuwe grote opdracht werkte. Jarik was daarom alleen gegaan en hij had ook de maandag op het vasteland doorgebracht.

Ze had haar leven door de verhuizing in elk geval aardig overhoopgehaald. Natuurlijk was ze er bang voor geweest dat het voor haar in de herfst te stil en te onherbergzaam zou zijn op het eiland, en al helemaal in de winter, met weinig licht, stormen en kou. Maar er waren dagen geweest waarop de boomblaadjes langzaam van kleur waren verschoten en de laagstaande zon alles in een zacht, gouden licht had gedompeld. Tijdens haar wandelingen op de vroege ochtend had er vaak nevel in de duinpannen gehangen, wat een heel bijzondere aanblik bood. Ja, op die dagen was het rustiger. Dan heerste er een gevoel van afzondering, maar daar was ze al aan gewend. Na het bonte strandleven van de zomer liet het eiland zijn stugge, stille schoonheid zien.

Ze vond het vooral fijn om samen met Jarik op pad te gaan. Ook hij, die al zo lang een band met het eiland had, genoot daarvan. Samen is het anders, zei hij vaak, samen ontdek je dingen die je voorheen nooit opvielen.

Ze had nieuwe vormen van ontspanning leren kennen en al

snel gemerkt dat ze daar niet langer bang voor hoefde te zijn. Je hoefde niet voortdurend onderweg te zijn, je had niet steeds iets nieuws nodig. Inmiddels was ze ook niet bang meer voor gesprekken met Florian. Een tijd lang had ze het gevoel gehad dat zijn leven verderging, terwijl het hare stil bleef staan. Ook hun verhouding was anders geworden. Ze kende zijn problemen en hij wist dat ze zich niet langer alles liet welgevalen. Die tijd was voorgoed voorbij.

Maike naderde Hildes huis, nee, het was nu haar huis. Het belletje aan de deur van het Zeelavendelhuis verbrak de stilte. Een stelletje liep de winkel uit, misschien met een laatste kerstcadeau onder de arm.

In het zwakke, winterse licht zag het huis er des te knusser uit. Ze genoot ook van de dagen waarop ze in de winkel nodig was. Ze hield van de afwisseling, ze leerde de meest uiteenlopende mensen kennen en hoorde wat zij van het aanbod vonden, en dat hielp haar weer om beter advies te kunnen geven. Er waren dingen die haar pas tijdens gesprekken met klanten opvielen. Famke maakte niet alleen prachtig aardewerk voor in haar winkel, ze verkocht ook werk van andere kunstenaars. Het was heerlijk om door zoveel creativiteit te worden omringd, zelfs de boekhouding viel haar daardoor minder zwaar. Misschien wel omdat ze nu veel beter begreep waarom dat saaie werk nodig was.

Ze bekommerde zich samen met Famke om de inrichting van de etalage en de uitstalling van de koopwaar. Daar waren ze het vrijwel altijd over eens. Hemel, wat was het lastig geweest toen Famke en zij nog de nodige onenigheid hadden gehad, en niet alleen over praktische zaken. In eerste instantie had Famke haar

niet vertrouwd, en dat had het voor haar moeilijker gemaakt om haar draai te vinden. Ook nu konden ze af en toe nog steeds met elkaar botsen.

Maikes blik viel op het dunne lichtsnoer, waartoe ze Famke aan het begin van de adventstijd had moeten overhalen. Ze was ervan overtuigd geweest dat het er niet kitscherig uit zou zien naast de beschaafde zilveren en gouden sterren, want de lampjes waren immers maar klein, maar Famke had er een stokje voor willen steken. Uiteindelijk had ze juist het lichtsnoer erg mooi gevonden. Het was net een sterrenhemel, die het hele aanbod liet stralen. Ook de kleine dikke kerstmannetjes, dartelend op een ijsbaan, had Famke ten slotte geaccepteerd.

Opeens dansten er een paar tere sneeuwvlokjes voor haar neus door de lucht. Sneeuw met kerst? Had ze zoveel geluk verdiend? Ze deed haar hoofd achterover en keek naar het gedwarrel in het licht van de lamp boven de ingang, die ze in deze tijd van het jaar altijd lieten branden. Daarna liep ze door het poortje langs het voorhuis naar het huis van haar en Jarik.

Als uit het niets doemde Jarik opeens voor haar op. 'Hallo, schoonheid!' luidde zijn begroeting.

'Ben ik te laat? Het was buiten zo fijn. Ik bleef maar lopen.'

'Dat kun je wel zeggen.'

'Sorry.'

'We hebben al ontbeten. Je bent weer eens de tijd vergeten.' Hij nam haar in zijn armen en zoende haar teder. O ja, ook daarom was het een goed idee geweest om haar oude leven vaarwel te zeggen en naar het eiland te verhuizen.

'Waar zijn mijn moeder en de kinderen?'

'Boven. Die willen alvast de gans en de bijgerechten voor het

kerstdiner voorbereiden. Ze hebben me naar buiten gestuurd.’ Hij knikte lachend naar het huis.

Ze vlijde zich tegen hem aan. Tijdens de herfstvakantie hadden haar moeder Rita en Tessa een paar dagen op het eiland doorgebracht. Die twee bleken een prima team te zijn, het ging goed met Tessa op school, dus daarover hoefde ze zich geen zorgen te maken. De komende zomer zou haar dochter zoals afgesproken klaar zijn met de vierde klas.

Jarik zoende haar weer. Van het glimlachje dat hij liet zien toen hij haar weer losliet, kreeg ze slappe knieën. Zijn haar zat vol sneeuwvlokken die meteen smolten. Zijn anorak en de rits van zijn wollen trui waren open, en ze liet haar koude hand onder zijn T-shirt glijden, over zijn warme huid.

‘Weg met die hand!’ riep hij meteen uit. ‘Was je op het strand?’
‘Zoals altijd.’

Hij lachte weer.

‘Jij hebt het zo te voelen wel warm.’

‘Ik heb hout gehakt. Nu hebben we genoeg voor de komende weken,’ zei hij.

‘Voor de kachel? Wat goed,’ zei ze.

Er was dus niets wat kon verhinderen dat ze met kerst en in de dagen daarna knus met adventsthee en kaarslicht bij de kachel konden kruipen. Weer hoorde ze het belletje aan de deur van het Zeelavendelhuis.

‘Famke heeft de nodige klanten.’

‘Dat klopt, het loopt goed. Blijkbaar zijn er nog veel mensen die op het nippertje een kerstcadeau nodig hebben.’ Hij keek haar vragend aan. ‘En wat doen wij? Ik ben klaar met de voorbereidingen. Het hout is gehakt. De gans staat in de oven, die heeft

nog een paar uur nodig, die drie zijn daarboven druk bezig... Het is erg aardig dat je moeder het diner voor kerstavond wil maken.'

Vlak na de zomer, toen het voor het eerst iets rustiger was geworden, hadden ze een plan gemaakt. Eerst hadden ze de rommelkamer op de begane grond van het woonhuis aangepakt. Daar sliep Nils nu wanneer hij bij hen was. Pas toen ze alle rotzooi eruit hadden gehaald, hadden ze gezien hoe groot de kamer was. Maike was op een paar kop-en-schotels gestuit die haar aan Hilde herinnerden en die ze erg mooi had gevonden, en ze had ook een tafelkleed gevonden met een jarenzeventigdessin in bruin en oranje. Tessa vond het een monsterlijk ding, maar zij had er mooie herinneringen aan. Dat kleed lag nu in de woonkamer op de bank.

Hun volgende stap was een nieuwe vloer geweest. Ze hadden parket in de kamer gelegd. Op verzoek van Nils waren drie muren wit en eentje blauw geverfd. Die laatste deed hem aan de zee en de lucht denken, had hij gezegd. Tessa was er samen met hem op uit gegaan om foto's van het strand, schelpen en de zee te maken, die ze hadden laten vergroten en ingelijst aan de muren hadden gehangen. Die twee konden goed met elkaar opschieten. Ze zwierven samen over het eiland, kletsten wat of zaten te gamen. De vroegere logeerkamer op de begane grond hadden ze afgelopen zomer opnieuw ingericht voor Tessa. Haar dochter en Nils deelden de kleine badkamer beneden, die Hilde niet al te lang geleden nog had laten opknappen.

Het was fijn die twee samen te zien en het was jammer dat Tessa na de kerstvakantie weer terug moest naar Frankfurt om haar laatste jaar op school af te maken. Daarna zou ze worden

ingewijd in de kunst van het pottenbakken. Maike was heel erg benieuwd hoe dat zou gaan. Tessa stond nu al te trappelen.

‘Goed, als alles is geregeld en we verder niets meer hoeven te doen, kunnen we nog een rondje door het dorp lopen,’ stelde ze voor.

‘Dat kan, als je nog meer wilt lopen.’

‘Dat wil ik heel graag. De komende dagen zullen we niet veel tijd meer met ons tweeën hebben.’

‘Ach, dat gaat ons wel lukken.’

‘Ik ren even snel naar boven om mijn moeder te vragen of het goed is dat ik nog iets langer buiten blijf.’